

KÖLTEMÉNYEK.

A MŰHELYBEN.

A Múza jön. Enyelgve sugja:
Jövel szent berkeimbe, várlak.
Repülnék s ez a durva gép, ah!
Legyötri lelkemről a szárnyat.
Agyamban itt, gond fellegében,
Elvillanó fényröppenések
Zördül a gép: vigyázz ügyetlen,
Ne nézz a légbe! Tartsd a féket!

Aztán sokára, valahára,
Lejár a lomha gyári óra.
Hamar e szürke, tompa légből
Szabad mezőkre, hús bokorba.
S szabad mezőn, a hús bokorban
Mi bánt? Egy pók. Eszményi hálón
Gyilkol egy csilla kis bogárkát.
Szegény bogárka: színes álmom!

ÁLOM.

Vállamra tette csontkezét
És megrázott nagyon.
„Jöttem. Űtött a végső órad.
Kövess. Parancsolom.“

Elmenj! Hatalmas érlökéssel
Megtaszítottam. Szétrogyott.
Jöttek a múzsák s máglyalángon
Égették a nagy csontromot.

JÉKEY ALADÁR.

Berde Mózsza emlékezete.¹

(1815—1892).

Egy rövidke órára szakítottunk az élet gondjaival s a napok megszokott munkájával és ünnepi dísz öltve magunkra, szivünkben a hála és kegyelet érzetével gyűltünk most össze.

Ez valóban nemesak illik mihozzánk, hanem időnként kötelességünk is, mert sok okunk van nekünk unitarius magyaroknak, hogy a hála és kegyelet érzetét szivünkben gondosan ápoljuk!

A magyar nemzetnek s e nemzet kebelében kicsiny egyházunknak élete évszázakon át olyan viszontagságos és küzdelemmel teljes vala, hogy el kellett volna pusztulnunk a népek és felekezetek sorából, ha az isteni gondviselés nem támaszt megmentésünkre hazaszerető, egyházunkhoz hű és áldozatra kész férfiakat és nőket!

A hála és kegyelet érzete tölti el szivünket az isteni gondviselés iránt, hogy adott nemzetünknek olykor böles királyokat, nehéz időkben derék vezéreket, s a hála és kegyelet érzete hozott össze ma is, hogy egyházunk megmentésére és fölvirágoztatására küldött nemes jóltevőket, áldozatra kész és buzgó alapítványozókat!

Mi, ez intézet tanárai, — egykor növendékei, — mindannyian hálásan ismerjük el, hogy jóltevőink áldozatából emelt iskoláinkban és alapítványainak élvezete mellett lettünk embereké, a mik vagyunk és önök is, kedves ifjuság, ez intézet jelenlegi növendékei bizonynyal csaknem mindannyian érzik, érezniök kell, hogy nemes jóltevőink alapítványai nélkül nem folytathatnák tanulmányaikat, nem elégithetnék ki tudásvágyukat!

A jóltevők és alapítványozók iránti kegyelet ápolása tehát különösen nekünk tanároknak és tanítványoknak nagy mértékben kötelességünk, azért rendelte el egyházi főtanácsunk már 1862-ben, hogy gymnáziumaink a jóltevők emlékezetére minden ötödik évben hálaünnepélyt tartsanak. Első ilyen hálaünnepélyünk 1863 május 13.-án volt, s azóta minden ötödik évben híven megtartotta intézetünk vezetősége e kegyeletes ünnepélyt. Mostani

¹ Olvastatott a székely-kereszturi unitar. gymnasiumban a jóltevők emlékünnepélyén május 9.-én.